JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2007. július 18. [1]

I – Bevezetés

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 EGK–Törökország társulási tanácsi határozat (a továbbiakban: 1/80 határozat) 6. cikke (1) bekezdésének értelmezésére irányul, és tárgya az a kérdés, hogy az au pairként dolgozók és a mellékfoglalkozást űző diákok e rendelkezés hatálya alá tartoznak-e.

II – Jogi háttér

A – *A közösségi szabályozás*

2. Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló megállapodást (a továbbiakban: társulási megállapodás) egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az Európai Gazdasági Közösség tagállamai és a Közösség írták alá 1963. szeptember 12-én Ankarában, majd a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozat [2] kötötte meg, hagyta jóvá és erősítette meg.

3. A társulási megállapodás 1970. november 23-i kiegészítő jegyzőkönyvének 36. cikke értelmében a Társulási Tanács – a társulási megállapodás 12. cikke alapján – megállapítja a munkavállalóknak a Közösség tagállamai és Törökország közötti szabad mozgásának fokozatos megteremtéséhez szükséges szabályokat.

1 – Eredeti nyelv: német.

2 – HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o.

4. Ennek megfelelően a Társulási Tanács elfogadta a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozatot. [3]

5. Az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„(1) A családtagok szabad munkavállalásra való jogosultságáról szóló 7. cikk rendelkezéseinek sérelme nélkül, valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló ebben a tagállamban:

– egy év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkáltatónál megújítsa, amennyiben munkaviszonyban áll;

– három év rendes foglalkoztatás után – és a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában a választása szerinti munkáltatónál jelentkezzen bármely, rendes feltételek mellett meghirdetett és e tagállam munkaügyi hatóságánál bejelentett állásajánlatra;

– négy év jogszerű foglalkoztatás után jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő munkavállalásra.”

B – *A nemzeti szabályozás*

6. Az au pairek illetve a diákok beutazására vonatkozó rendelkezések a House of Commons Paper 395-ben (a továbbiakban: Immigration Rules) találhatók.

7. Az au pairek beutazását az Immigration Rules 88–93. pontjai szabályozzák. A 88. pontban az au pair állást úgy határozzák meg, mint olyan megállapodást, amellyel a 17–27 év közötti személy az angol nyelv elsajátítása céljából az Egyesült Királyságba érkezik. Az au pair bizonyos ideig angol anyanyelvű családnál él, megfelelő tanulási lehetőségekkel rendelkezik, és megfelelő díjazás ellenében és heti két szabadnap mellett legfeljebb napi 5 órában segít a háztartásban.

3 – A határozatot nem tették közzé a Hivatalos Lapban, megjelent: az Európai Közösségek Hivatalos Kiadványainak Hivatala, EGK–Törökország társulási megállapodás és kiegészítő jegyzőkönyvei, valamint egyéb alapvető dokumentumok, Brüsszel, 1992.

8. Azon személynek, aki az Egyesült Királyságba történő beutazását au pairként kérelmezi, a 89. pont értelmében nem állhat szándékában 2 évnél hosszabb ideig tartózkodni az Egyesült Királyságban au pairként, és szándékában kell álljon, hogy au pairkénti tartózkodása lejártával elhagyja az Egyesült Királyság területét.

9. A diákok beutazására vonatkozó rendelkezéseket az Immigration Rules 57–62. pontja tartalmazza.

10. Az 57. pont értelmében az Egyesült Királyságban tanulmányok folytatása céljából kiadott beutazási engedélyt megszerezni szándékozó személynek felvételt kellett nyernie valamely képzésre, és e személy részt vehet, és részt kíván venni államilag elismert, nappali tagozatos képzésben. E személynek szándékában kell álljon és képesnek kell lennie rá, hogy államilag elismert, nappali tagozatos képzésen vegyen részt, és tervei szerint tanulmányai befejeztével el kell hagynia az Egyesült Királyságot; nem állhat szándékában gazdasági tevékenységet végezni, vagy munkát vállalni, részmunkaidős és szünidei munka kivételével, amelyhez engedély szükséges.

11. Az 58. pont értelmében a tanulmányok folytatása céljából az Egyesült Királyságba beutazni kívánó személy számára a beutazási engedély kiadható a szabad munkavállalást korlátozó feltétellel. Az Immigration Director's Instructions (a bevándorlási igazgató iránymutatásai) 3. fejezete A. mellékletének 4. pontja ezzel kapcsolatban további részleteket szabályoz. Eszerint az a személy, aki tanulmányok folytatása céljából kívánt beutazni vagy belföldön tartózkodni, és részére az engedélyt (a munkavállalás tilalma helyett) szabad munkavállalást korlátozó feltétellel adták meg, általános munkavállalási engedéllyel rendelkezik; a munkaidő a heti 20 órát – a szünidő kivételével – nem haladhatja meg.

III – A tényállás és az alapeljárás

12. Az alapeljárás felperesei török állampolgárok, akik az Egyesült Királyságba beutazási engedélyt kaptak, annak érdekében, hogy ott au pairként dolgozzanak (E. Payir) illetve tanulmányokat folytassanak (B. Akyuz és B. Ozturk).

13. E. Payir 2000-ben kapott beutazási engedélyt az Egyesült Királyságba. Ezt az engedélyt többek között azzal a feltétellel kapta, hogy sem fizetés ellenében, sem ingyenesen nem végezhet az au pair tevékenységen kívül más munkát. Beutazását követően E. Payir két családnál dolgozott. A második családnál 2001 márciusa óta volt, ott hetente 15–25 órát segített a háztartásban és vigyázott a gyerekekre. Ezért szállást és ellátást, valamint heti 70 GBP-t kapott. E. Payir továbbra is ennél a családnál kíván dolgozni.

14. B. Akyuz és B. Ozturk 1999-ben illetve 1997-ben tanulmányok folytatása céljából utazott be az Egyesült Királyságba. Ehhez beutazási engedélyt, és később tartózkodási engedélyt kaptak, amelyekben a munkavállalást a szünidőn kívüli időszakra heti 20 órában maximálták. Mindkét diák tanulmányai mellett részmunkaidőben, a megengedett mértékben dolgozott pincérként. Munkáltatóik felajánlották, hogy meghosszabbítják munkaszerződésüket.

15. A felperesek a Secretary of State for the Home Department-nél (Belügyminisztérium, a továbbiakban: Secretary of State) kérelmezték tartózkodási engedélyük módosítását vagy meghosszabbítását a célból, hogy továbbra is az Egyesült Királyságban dolgozhassanak. Kérelmeiket az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdésére alapozták. Arra hivatkoztak, hogy már több mint egy éve ugyanannál a munkaadónál állnak alkalmazásban, és kérelmezték, hogy továbbra is ugyanennél a munkáltatónál dolgozhassanak.

16. A Secretary of State elutasította a kérelmeket. Az elutasítást azzal indokolta, hogy a részmunkaidőben dolgozó diákok és az au pairek nem hivatkozhatnak az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdésére. Ezt az elutasító határozatot a felperesek bíróság előtt megtámadták. A High Court of England and Wales Administrative Courtja elfogadta a kereseteket, és hatályon kívül helyezte a Secretary of State határozatait azzal az indoklással, hogy a felperesek az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak. Az Administrative Court végzései ellen a Secretary of State a Court of Appeal előtt fellebbezést nyújtott be.

IV – Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem és a Bíróság előtti eljárás

17. 2006. június 15-i határozatával a Court of Appeal a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1) Abban az esetben, amikor:

a) valamely török állampolgár két évre az Egyesült Királyságba szóló beutazási engedélyt kapott abból a célból, hogy ott az Egyesült Királyság bevándorlási szabályaiban meghatározott au pairi munkát vállaljon,

b) beutazási engedélye az e minőségben történő munkavállalásra szóló engedélyt is tartalmazta,

c) e minőségben beutazási engedélyének érvényessége alatt egy évet meghaladó ideig folyamatosan ugyanazon munkáltató alkalmazásában állt,

d) e foglalkoztatás tényleges és valós gazdasági tevékenységnek minősült, és

e) e foglalkoztatás összhangban volt a foglalkoztatásra és bevándorlásra vonatkozó nemzeti jogszabályokkal,

akkor e foglalkoztatás ideje alatt az érintett török állampolgár:

i. munkavállalónak minősül-e a Közösség és Törökország közötti társulási megállapodás által létrehozott Társulási Tanács 1/80 határozatának 6. cikke értelmében?

ii. az Egyesült Királyság rendes munkaerőpiacához tartozik-e e cikk értelmében?

2) Abban az esetben, amikor:

a) valamely török állampolgár a bevándorlásra vonatkozó szabályok alapján az Egyesült Királyságba szóló beutazási engedélyt kapott abból a célból, hogy ott tanulmányokat folytasson,

b) beutazási engedélye a bármely minőségben való munkavállalásra szóló engedélyt is tartalmazta, a tanítási időszakban legfeljebb heti 20 óra időtartamra való korlátozással,

c) beutazási engedélyének érvényessége alatt egy évet meghaladó ideig folyamatosan ugyanazon munkáltató alkalmazásában állt;

d) e foglalkoztatás tényleges és valós gazdasági tevékenységnek minősült, és

e) e foglalkoztatás összhangban volt a foglalkoztatásra és bevándorlásra vonatkozó nemzeti jogszabályokkal,

akkor e foglalkoztatás ideje alatt az érintett török állampolgár:

i. munkavállalónak minősül-e a Közösség és Törökország közötti társulási megállapodás által létrehozott Társulási Tanács 1/80 határozatának 6. cikke értelmében?

ii. az Egyesült Királyság rendes munkaerőpiacához tartozik-e e cikk értelmében?"

18. A Bíróság előtti eljárásban az alapeljárásban részes felek mellett az Európai Közösségek Bizottsága, az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a német és a holland kormány írásban és szóban foglalt állást; továbbá az olasz kormány írásban tett észrevételt.

V – Értékelés

19. Annak érdekében, hogy az érintett az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdéséből származó jogokra hivatkozhasson, a fogadó állam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállalónak kell lennie, akit ott a 6. cikk (1) bekezdésében szereplő időszakoknak megfelelően rendesen foglalkoztatnak. A kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy az au pairek és a mellékfoglalkozást űző diákok a 6. cikk értelmében vett munkavállalók-e, és úgy tekinthetők-e, mint akik a rendes munkaerőpiachoz tartoznak. Lényegében az a kérdés, hogy a 6. cikk (1) bekezdésének alkalmazása tekintetében lényeges-e az, hogy a fogadó állam a beutazást tanulmányok folytatása, illetve au pair esetén nyelvtanulás céljából engedélyezte.

20. A kérdést előterjesztő bíróság nem tesz fel kifejezetten a 6. cikk (1) bekezdésének harmadik tényállási elemére, nevezetesen a „rendes foglalkoztatásra" vonatkozó kérdést. A kérdést előterjesztő bíróság kérdésének átfogó és kimerítő megválaszolása érdekében azonban az elkövetkezőkben a 6. cikk harmadik tényállási elemére is ki kell térnünk.

A – *A munkavállalói minőség*

21. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a munkavállaló fogalmának értelmezése kapcsán hivatkoznunk kell e fogalom közösségi jogban található értelmezésére.[4] Eszerint e fogalomnak közösségi jogi jelentése van, és nem értelmezhető megszorítóan. Olyan objektív kritériumok alapján határozható meg, amelyek a munkaviszonyt az érintett személyek jogai és kötelezettségei tekintetében jellemzik. Mindenki munkavállaló, aki tényleges és valós tevékenységet végez, kizárva az olyan egyszerűbb tevékenységeket, amelyek jelentősége kifejezetten csekély, és amelyek kiegészítő jellegűek. A munkaviszony lényegi jellemzője az a körülmény, hogy valaki meghatározott ideig, más javára és irányítása alatt, díjazás ellenében szolgáltatást nyújt.[5]

1. Au pairek

22. Egy au pair, aki – mint a felperes, E. Payir – a kérdést előterjesztő bíróság adatai értelmében heti 25–30 órában a befogadó család gyermekeire vigyáz, és háztartási munkát végez, alapvetően munkavállalónak tekintendő.

23. Heti 25–30 órás munkaidő, valamint gyermekfelügyelet és házimunka esetén sem a tevékenység időtartamát, sem tartalmát tekintve nem mondhatjuk azt, hogy e tevékenység jelentősége kifejezetten csekély és kiegészítő jellegű. Épp ellenkezőleg, a munkavállaló fogalmának értelmében vett tényleges és valós tevékenységről van szó.

24. Nem fosztja meg az au pairt a munkavállalói minőségtől az sem, hogy nem teljes munkaidőben dolgozik. Az EK 39. cikk keretei között a Bíróság már megállapította, hogy a csak részmunkaidőben dolgozó személy is munkavállalónak tekintendő.[6] Ennek érvényesülnie kell az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének összefüggésében is. Sokkal inkább az a döntő, hogy tényleges és valós-e a végzett tevékenység, amelynek jelentősége nem kifejezetten csekély, és amely nem kiegészítő jellegű.

4 – Lásd a C-1/97. sz. Birden-ügyben 1998. november 26-án hozott ítélet (EBHT 1998., I-7747. o.) 23. pontját.

5 – Az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének vonatkozásában lásd csak a C-188/00. sz. Kurz-ügyben 2002. november 19-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-10691. o.) 32. pontját és a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 25. és 28. pontjait.

6 – Lásd az 53/81. sz. Levin-ügyben 1982. március 23-án hozott ítélet (EBHT 1982., 1035. o.) 16. pontját és a 139/85. sz. Kempf-ügyben 1986. június 3-án hozott ítélet (EBHT 1986., 1741. o.) 11. pontját.

25. Ezenkívül tevékenysége tekintetében az au pair rendszerint a befogadó család irányítása alatt áll.

26. Kérdéses, hogy a munkavállalóként való besorolással ellentétes-e az, hogy az au pair díjazását ellátás és szállás formájában kapja, egy pénzösszeggel kiegészítve. Az első alapeljárás felperese is ellátást és szállást, valamint heti 70 GBP-t kap tevékenysége ellenszolgáltatásaként.

27. Az EK 39. cikkhez kapcsolódó ítélkezési gyakorlatában a Bíróság már megállapította, hogy azon kérdés tekintetében, hogy valaki munkavállalónak tekintendő-e, nem játszik szerepet az, hogy díjazását ellátás és szállás, valamint zsebpénz formájában kapja. [7]

28. Az 1/80 határozat 6. cikkének értelmében vett munkavállaló-fogalom értelmezése kapcsán a Bíróság, állandó ítélkezési gyakorlatában, e fogalomnak az EK 39. cikk keretei között történt értelmezésére hivatkozik.

7 – Lásd a 196/87. sz. Steymann-ügyben 1988. október 5-én hozott ítélet (EBHT 1988., 6159. o.) 12. pontját és a C-456/02. sz. Trojani-ügyben hozott ítélet (EBHT 2004., I-7573. o.) 22. pontját.

Nincs ok, amelynek következtében – az EK 39. cikk összefüggéseitől eltérően – az 1/80 határozat összefüggésében jelentőséggel kellene bírnia annak, hogy az ellenszolgáltatást ellátás és szállás formájában nyújtják, zsebpénzzel kiegészítve.

29. Nem következik az au pair munkavállalói minőségének eltérő megítélése az au pairi tevékenység különleges összefüggéseiből sem. Az au pair munka ugyan elsősorban az au pair idegennyelv-ismeretének megszerzését és javítását, és a kulturális cserekapcsolatot hivatott szolgálni. Az au pair számára az au pairi tevékenység így különös kedvezményekkel kapcsolódik össze, amelyek túlmennek tevékenysége díjazásán, amelyet ingyenes étkezés és szállás, valamint zsebpénz formájában kap meg. Egyedül e körülmény alapján azonban nem tagadható az au pair munkavállalói minősége. Hiszen egyéb munkaviszonyokhoz is kapcsolódhatnak a munkavállaló számára a megszerzett fizetésen túlmenő előnyök. Ilyen lehet például külföldi munka esetén egy nyelv megtanulásának a lehetősége, vagy általánosságban az az előny, amelyet a külföldi munkatapasztalat megszerzése jelent.

30. Ezenfelül az au pairi tevékenység további különlegessége lehet az, hogy a befogadó családba történő integrációnak különös jelentőséget tulajdonítanak; amit az olasz kormány különösen hangsúlyozott. E tekintetben párhuzam vonható a Bíróságnak a családtagok munkavállalói minőségére

vonatkozó ítélkezési gyakorlatával. Azon kérdés keretében, hogy az a személy, akit családtagja foglalkoztat, a Szerződés értelmében vett munkavállalónak tekinthető-e, a Bíróság azt találta döntőnek, hogy fennáll-e a munkaviszony tekintetében tipikus alárendeltségi viszony. [8]

31. Rendszerint tehát az au pair az 1/80 határozat 6. cikke értelmében vett munkavállalónak tekintendő. [9]

32. Mindazonáltal le kell szögezni, hogy az au pair viszony különbözőféleképpen épülhet fel. Az egyedi esettől függ tehát, hogy egy au pair teljesíti-e a munkavállaló fogalmának feltételeit. A nemzeti bíróság hatásköre tehát meghatározni azt, hogy a konkrét esetben teljesülnek-e a munkavállalói minőség megállapítására vonatkozó, fent kifejtett kritériumok.

2. Diákok

33. Azon diákok, akik – mint a második ügy felperesei – heti 20 órában pincérként dolgoznak, és ezért a szokásos fizetést kapják, az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének értelmében vett munkavállalók. Hiszen irányítás alatt tényleges és valós tevékenységet végeznek, amelyért ellenszolgáltatásképpen díjazást kapnak. Nem áll ellentétben a munkavállalói minőség megállapításával az, hogy csak részmunkaidős tevékenységet végeznek. [10] Habár a heti 20 órában folytatott tevékenység nem teljes munkaidős tevékenység, ez a tevékenység nem jellemezhető úgy, mint amely kifejezetten csekély jelentőségű és kiegészítő jellegű.

34. A tanulmányaik mellett dolgozó diákokat ezért rendszerint munkavállalónak kell tekinteni, hacsak az általuk végzett tevékenység nem kifejezetten csekély jelentőségű és kiegészítő jellegű. [11]

3. Párhuzamok a Bettray-üggyel

35. A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság Bettray-ügyben hozott ítéletére hivatkozik, és azt kérdezi a Bíróságtól, hogy ezen ítéletből

8 – Lásd a C-337/97. sz. Meeusen-ügyben 1999. június 8-án hozott ítélet (EBHT 1999., I-3289. o.) 15. pontját.

9 – Lásd az EK 39. cikk keretei között Trabucchi főtanácsnok, a 118/75. sz. Watson-ügyben 1976. június 2-án ismertetett indítványának 2. pontját (1976. július 7-én hozott ítélet, EBHT 1976., 1185., 1201. o.).

10 – Lásd a fent hivatkozott indítvány 24. pontját.

11 – Lásd Alber főtanácsnok, a C-184/99. sz. Grzelczyk-ügyben 2000. szeptember 28-án tett indítványának (2001. szeptember 20-án hozott ítélet, EBHT 2001., I-6193. o.) 70. és azt követő pontjait, ahol megállapította, hogy a mellékfoglalkozást űző diákok az EK-Szerződés értelmében vett munkavállalók.

kiolvasható-e az az általános elv, hogy a tagállamok jelentős társadalmi célt követő rendszereket alakíthatnak ki, amelyeknek az a következménye, hogy egy ilyen rendszeren belül történő foglalkoztatás nem tekinthető az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének értelmében vett munkaviszonynak. Ilyen rendszer lehetne a diákok által végzendő melléktevékenység megengedése vagy az au pair tevékenység lehetősége.

36. A Bíróság a Bettray-ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy az olyan tevékenység, amely az érintettnek a munka világában történő rehabilitációjának vagy oda történő újbóli beilleszkedésének eszköze, nem tekinthető valódi és tényleges gazdasági tevékenységnek.[12] A Bettray-ügyben hozott ítélet alapját képező tényállásban olyan személyről volt szó, akit kábítószerfüggősége miatt alkalmaztak olyan nemzeti jogszabályok szerint, amelyek célja az volt, hogy olyan személyek számára teremtsenek munkalehetőséget, akik személyes körülményeik következtében határozatlan ideig nem képesek normális körülmények között dolgozni; ezenkívül az érintettet nem képességei alapján választották ki egy bizonyos tevékenység kifejtésére, hanem épp ellenkezőleg, kifejezetten társadalmi cél elérése érdekében létrehozott vállalkozások vagy munkaszervezetek keretei között fejtett ki a testi és szellemi képességeihez igazodó tevékenységet.

37. A Bíróság ugyanakkor ezt követően hangsúlyozta a Bettray-ítélet alapjául szolgáló helyzet egyediségét, és megállapította, hogy a Bettray-ügyben hozott ítélet csak az adott eset különleges jellemzőivel magyarázható, továbbá nem illeszkedik a közösségi jogi munkavállaló-fogalom értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlat vonalába; az ítélet következésképpen nem alkalmazható olyan helyzetekre, amelyek nem rendelkeznek a Bettray-ügyhöz hasonló jellemzőkkel.[13]

38. Az au pairek és diákok által kifejtett tevékenység rendszerint valódi és tényleges gazdasági tevékenység. A Bettray-ügy különleges jellemzői diákok és au pairek esetén nem állnak fenn. A Bettray-ügyben hozott ítélet sem eredményezi következésképpen azt, hogy az au pairektől és a mellékfoglalkozást gyakorló diákoktól meg kellene tagadni a munkavállalói minőséget.

B – *Rendes foglalkoztatás*

39. A „rendes foglalkoztatás” fogalma az ítélkezési gyakorlat értelmében feltételezi az érintett, a fogadó tagállam munkaerőpiacán

12 – A 344/87. sz. Bettray-ügyben 1989. május 31-én hozott ítélet (EBHT 1989., 1621. o.) 17. pontja.

13 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 31. pontját.

való stabil és nem bizonytalan helyzetének, és ennek alapján a nem vitatott tartózkodási jog fennállását. [14] Az érintett nem lehet bizonytalan, bármikor megkérdőjelezhető helyzetben. [15]

40. Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság előadta, a jelen ügy felperesei foglalkoztatásuk idején tartózkodási jogosultsággal is rendelkeztek. Az au pairek és a diákok alapvetően nincsenek is bizonytalan és bármikor megkérdőjelezhető helyzetben.

41. A holland kormány ugyanakkor helyesen hangsúlyozta, hogy a diáknak a fogadó államban tanulmányok folytatása céljából történő tartózkodása időben korlátozott, a tanulmányok idejére szól. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a diák tartózkodását bizonytalannak és bármikor megkérdőjelezhetőnek tekinthetnénk.

42. A Bíróság ugyanis már megállapította, hogy a „rendes foglalkoztatás" minősítés szempontjából lényegtelen, hogy a munkavállalót már a fogadó tagállam területére való beutazás engedélyezésekor tájékoztatták arról, hogy tartózkodása és foglalkoztatása meghatározott időbeli és tárgyi feltételek betartásától függ. [16]

43. Egyedül az a tény tehát, hogy a fogadó állambeli tartózkodás csak meghatározott időre szól, nem vezet ahhoz, hogy a tartózkodást bizonytalanként és átmenetiként jellemezzük.

44. A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében sokkal inkább azt az időszakot kell például a munkaerőpiacon bizonytalan helyzetnek tekinteni, amikor a munkavállaló az általa a tartózkodási engedélye elutasítása ellen benyújtott kereset halasztó hatálya következtében ügye befejeztéig ideiglenesen az érintett tagállamban maradhat, és ott alkalmazásban állhat. [17]

45. Az au pair vagy a diák helyzete azonban nem hasonlítható e helyzethez.

14 – Lásd a C-192/89. sz. Sevince-ügyben 1990. szeptember 20-án hozott ítélet (EBHT 1990., I-3461. o.) 30. pontját, a C-237/91. sz. Kus-ügyben 1992. december 16-án hozott ítélet (EBHT 1992., I-6781. o.) 12. és 22. pontját és a C-434/93. sz. Bozkurt-ügyben 1995. június 6-án hozott ítélet (EBHT 1995., I-1475. o.) 26. pontját.

15 – Lásd a fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Kurz-ügyben hozott ítélet 49. pontját.

16 – Lásd a C-98/96. sz. Ertanir-ügyben 1997. szeptember 30-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-5179. o.) 58. pontját.

17 – Lásd a fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott Sevince-ügyben hozott ítélet 31. pontját és a fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott Kus-ügyben hozott ítélet 13. pontját, ahol megállapították, hogy azáltal sem teljesült ez a feltétel, ha valaki a fogadó államban tartózkodott a tartózkodási engedély megadására irányuló eljárás időtartama alatt.

C – *A rendes munkaerőpiachoz tartozás*

46. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő „rendes munkaerőpiac” fogalom azt jelenti, hogy a munkaviszonynak valamely tagállam területén kell megvalósulnia, vagy szoros kapcsolatban kell állnia e területtel. [18]

47. Kérdéses volt, hogy a *rendes* munkaerőpiac követelménye által olyan feltételeket állítanak-e, amelyek túlmennek a rendes foglalkoztatás követelményén. A Bíróság e kérdésre nemmel válaszolt a Birden-ügyben hozott ítéletében. [19] Ott a Bíróság megállapította, hogy a német nyelvváltozatban alkalmazott „regulär” és „ordnungsgemäß” – magyarul: „rendes” és „szabályos” – fogalmak szinonímák.

48. A „rendes munkaerőpiac” fogalom eszerint mindazon munkavállalók összességére utal, akik teljesítik a fogadó tagállam jogi és közigazgatási előírásait, és így jogosultak ott alkalmazásban állni. [20]

49. A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a rendes munkaerőpiac fogalma eszerint nem értelmezhető úgy, hogy az az általános munkaerőpiac, szemben egy különleges társadalmi célkitűzésekkel rendelkező korlátozott piaccal. [21]

50. Hogy az au pair tevékenysége és az a tevékenység, amelyet a diákok rendszeresen, tanulmányaik mellett mellékfoglalkozásként űznek, rendszerint különleges – mivel különleges társadalmi célkitűzéssel rendelkeznek, hiszen az au pairek nyelvtanulását, illetve a tanulmányok finanszírozását (is) szolgálják –, nem változtat azon a tényen, hogy itt az 1/80 határozat 6. cikkének értelmében vett „rendes munkaerőpiacon” kifejtett tevékenységről van szó.

D – *Részeredmény*

51. Így *prima facie* mind a diákok, mind az au pairek teljesítik az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének feltételeit.

18 – Lásd a C-36/96. sz. Günaydin-ügyben 1997. szeptember 30-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-5143. o.) 29. pontját, a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 33. pontját és a fenti 16. lábjegyzetben hivatkozott Ertanir-ügyben hozott ítélet 39. pontját.

19 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 47. és azt követő pontjait, amelyek utalnak az 1/80 határozat különböző nyelvváltozataira.

20 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 51. pontját, a C-340/97. sz. Nazli-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-957. o.) 31. pontját és a C-4/05. sz. Güzeli-ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-10279. o.) 32. pontját.

21 – Lásd a fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott Birden-ügyben hozott ítélet 51. pontját.

E – *A beutazás célja*

52. A jelen eseteknek azonban van egy különleges jellemzője: az eljárásban részes tagállamok hangsúlyozzák, hogy a beutazási engedélyt nem a munkaerőpiacon való munkavállalásra adták. A diákoknak a beutazást a tanulmányok céljából engedélyezik, és a munkavállalást csak kiegészítő jelleggel, a tanulmányok finanszírozása céljából. Az au pair beutazásának engedélyezése a nyelvtanulás és a kulturális csere céljából történik.

53. A következőkben tehát azt kell vizsgálni, hogy az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének értelmében vett munkavállalói fogalom értelmezésére milyen hatással van a fogadó államba való beutazáskor megadott tartózkodási cél.

1. Diákok

54. Az eljárásban részt vevő tagállamok álláspontja szerint azon török állampolgárok, akiknek tanulmányok folytatása céljából engedélyezték a beutazást, alapvetően még akkor sem tartoznak az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, ha mellékfoglalkozást űznek. A 6. cikk (1) bekezdése csak azokra vonatkozik, akiknek munkavállalóként engedélyezték a beutazást.

55. A holland és a német kormány ebben az összefüggésben utal a harmadik országok állampolgárai tanulmányok folytatása, diákcsere, javadalmazás nélküli gyakorlat, illetve önkéntes szolgálat céljából történő beutazásának feltételeiről szóló, 2004. december 13-i 2004/114/EK tanácsi irányelvre. [22] Ennek 17. cikk (1) bekezdése kötelezi a tagállamokat arra, hogy harmadik országok diákjai számára engedélyezzék mellékfoglalkozás végzését legalább heti tíz órában, vagy az ennek megfelelő éves napok vagy hónapok számában.

56. A 2004/114 irányelv rendszeréből kivehető, hogy a közösségi jogalkotó a melléktevékenységet kifejtő diákokat nem munkavállalónak, hanem továbbra is kizárólag diáknak tekinti, és ezért a diákok az 1/80 határozat keretei között sem tekinthetők munkavállalóknak.

57. Ez az érvelés ugyanakkor nem meggyőző. Egyrészt a 2004/114 irányelv – amely egyébként nem kötelezi az Egyesült Királyságot [23] –

22 – HL L 375., 12. o.; a továbbiakban: 2004/114 irányelv.

23 – Lásd a 2004/114 irányelv 25. preambulumbekezdését.

4. cikke (1) bekezdésében kifejezetten meghatározza, hogy nem érinti a kétoldalú megállapodások által tartalmazott kedvezőbb rendelkezéseket. Így semmiképpen nem következhet az irányelvből egy kétoldalú szabályozás megszorító értelmezése. Másrészt a két jogszabály szabályozási tárgya eltér. Amikor ugyanis a 2004/114 irányelv azt a minimális terjedelmet szabályozza, amelyben a diákoknak biztosítani kell melléktevékenység kifejtésének jogát, abból nem vonható le következtetés az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének értelmezése és alkalmazhatósága tekintetében.

58. A 2004/114 irányelvvel összefüggésben a német és a holland kormány ugyanakkor arra is utalt, hogy ha az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdése alkalmazandó a tanulmányaik mellett melléktevékenységet űző diákokra, akkor a tagállamoknak az irányelvből eredő azon kötelezettsége, hogy engedélyezzék a diákok számára a mellékfoglalkozást, ahhoz vezetne, hogy minden török diáknak lehetősége lenne élvezni a határozat 6. cikkének (1) bekezdéséből származó jogokat. A tagállam azon döntésének, hogy engedélyezi egy török állampolgárnak a tanulmányok folytatása céljából történő beutazását, az irányelv 17. cikke (1) bekezdése rendelkezésének köszönhetően az lenne a következménye, hogy a diák – amennyiben kihasználja a rendszerint az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének határidejénél tovább tartó tanulmányai során a mellékfoglalkozásra vonatkozó jogát – közvetlenül állandó tartózkodási jogot szerezne.

59. A tagállamok e tekintetben utalnak a Bíróság ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében a tagállamok dönthetnek az állampolgár első beutazásáról és első munkavállalásáról, és így arról, hogy egy török állampolgár megkapja-e annak lehetőségét, hogy fokozatosan megszerezze a 6. cikk (1) bekezdéséből származó jogokat. [24]

60. Az irányelvben szereplő kötelezettség alapján, miszerint a török diákoknak engedélyezni kell a mellékfoglalkozást, a tagállamok többé nem dönthetnek maguk a diák első munkavállalásáról. Ha a határozat 6. cikke (1) bekezdésének alkalmazhatóságából indulunk ki, a török diák végeredményben a kereső tevékenység érdekében való állandó tartózkodás jogát szerezné meg, anélkül, hogy a fogadó állam rendszerint jogosult lenne a kereső tevékenység és a kereső tevékenység érdekében való további tartózkodás kérdésében dönteni. A tagállamok e tekintetben utalnak arra, hogy a török diákok és az ő esetleges, a határozat 6. cikke értelmében lehetővé tett, munkaerőpiacon történő munkavállalásuk tekintetében az egyedüli munkaerőpiaci szabályozási eszköz az maradna, hogy szigorúbban szabályozzák, és adott esetben jelentősen csökkentik már azon török állampolgárok számát, akiknek engedélyezik a tanulmányok folytatása céljából történő beutazást.

24 – Lásd a fenti 20. lábjegyzetben hivatkozott Nazli-ügyben hozott ítélet 29. pontját, a fenti 16. lábjegyzetben hivatkozott Ertanir-ügyben hozott ítélet 23. pontját és a fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott Kus-ügyben hozott ítélet 25. pontját.

61. A Bizottság is válaszolt a szóbeli tárgyaláson az 1/80 határozat és a 2004/114 irányelv egymásra hatásából adódó következményekre vonatkozó kérdésre. A Bizottság úgy érvelt, hogy adott esetben a heti 10 órás tevékenység esetén megtagadható a munkavállalói minőség, ez azonban – a munkavállaló fogalmával kapcsolatban fentebb kifejtett megfontolások alapján – nem fogadható el. A heti 10 órás tevékenység is valódi és tényleges tevékenység, amelynek jelentősége – a Bíróság definíciója értelmében – nem kifejezetten csekély, és amely nem kiegészítő jellegű.

62. Arra a kérdésre, hogy az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének keretei között a munkavállalói fogalom értelmezésekor fontos-e a diákok különleges beutazási célja és az a tény, hogy a tevékenységet csak a tanulmány finanszírozása érdekében, kiegészítésképpen engedélyezték, sokkal inkább annak alapján kell válaszolni, hogy mit mond a határozat szövegére és céljára összpontosító értelmezés.

63. A Bíróság a munkavállalónak az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdése értelmében vett fogalmát alapvetően az EK 39. cikk és EK 40. cikk keretei között elismert alapelvekkel párhuzamosan értelmezi. Ennek során a társulási megállapodás 12. cikkére támaszkodik, amelyben a Szerződő Felek megállapodtak abban, hogy a Közösséget létrehozó szerződés 48., 49. és 50. cikke (most EK 39. és azt követő cikkek) szolgál iránymutatásul a munkavállalók szabad mozgása fokozatos biztosításának megvalósításához. [25]

64. Az EK 39. cikk keretei között a Bíróság megállapította, hogy a közösségi jog tekintetében a kifejtett munka tartalma a döntő, és nem a munkavállalás indoka. [26]

65. A Bíróság ugyanakkor azt is megállapította, hogy az EK 39. cikk keretei között elismert alapelvek csak a *legszükségesebb mértékben* alkalmazandók az 1/80 határozat által megállapított jogokra. [27] Ezzel a Bíróság már utalt arra, hogy a határozat értelmezésekor figyelembe kell venni a 6. cikk (1) bekezdésének szövegét és célját, valamint a társulási megállapodás különleges célkitűzéseit. [28]

25 – Ebben az összefüggésben a Bíróság hivatkozik a kiegészítő jegyzőkönyv 36. cikkére is, amelyet 1970. november 23-án írtak alá, a megállapodáshoz mellékletként csatoltak, és amelyet az 1972. december 19-i, 2760/72 tanácsi rendelettel kötöttek meg (HL L 293., 1. o.).

26 – Lásd a fenti 6. lábjegyzetben hivatkozott Levin-ügyben hozott ítélet 21. pontját.

27 – Lásd a fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Kurz-ügyben hozott ítélet 30. pontját, a fenti 20. lábjegyzetben hivatkozott Nazli-ügyben hozott ítélet 55. pontját, a fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott Bozkurt-ügyben hozott ítélet 20. pontját és a C-171/95. sz. Tetik-ügyben 1997. január 23-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-329. o.) 20. pontját.

28 – A társulási megállapodás célja és az EK 39. cikk közötti különbséget hangsúlyozza Geelhoed főtanácsnok a Bíróság előtt folyamatban lévő, C-16/05. sz. Tum & Dari ügyben 2006. szeptember 12-én tett indítványában.

66. A Bíróság ismétlődően kimondta, hogy az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdése által a török munkavállalók részére biztosított munkavállalási és ezzel összefüggő tartózkodási jog célja az érdekeltek helyzetének fokozatos megszilárdítása a fogadó tagállamban. [29]

67. A 6. cikk (1) bekezdésének célja tehát az, hogy a fogadó állam munkaerőpiacába egyre inkább integrálódó migráns munkavállalónak ezen integrációnak megfelelően fokozatosan bővülő tartózkodási jogosultságokat biztosítson. Ezek a – 6. cikk (1) bekezdésében szabályozott – munkával kapcsolatos és tartózkodási jogok a török munkavállalóknak a tagállamok munkaerőpiacába vetett bizalmának védelmét valósítják meg. Minél erősebben integrálódnak a munkaerőpiacba, minél nagyobb szükségük van a tervezés biztonságára és a helyzetük állandóságába vetett bizalmuk védelmére, annál szélesebb körűek a részükre a 6. cikk (1) bekezdése által biztosított jogok.

68. Az a diák viszont, aki tanulmányok folytatása céljából érkezett a tagállamba, és csak melléktevékenységet végez, nincs ehhez hasonló helyzetben, és nincs szüksége ilyen védelemre. Hiszen a beutazás célja a tanulmányok folytatása. A diáknak ezért nincs ugyanilyen mértékben szüksége a bizalom védelmére ahhoz, hogy biztos alapokon tervezhessen és helyzete megszilárduljon a fogadó államban.

69. A határozat 6. cikkének teleologikus értelmezésekor ezenfelül összességében kell figyelembe venni a társulási megállapodás szövegét és célját. Hiszen nem lehet érvényes a 6. cikk olyan szó szerinti értelmezése, amely ellentétes a társulási megállapodás céljaival.

70. A társulási megállapodás 2. cikkének (1) bekezdése értelmében a megállapodás célja „a Felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése, teljes mértékben figyelembe véve, hogy biztosítani kell a török gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá javítani kell a török lakosság foglalkoztatási szintjét és életkörülményeit.”

71. Nyilvánvaló, hogy e célok megvalósítására nézve sok tekintetben káros, ha a melléktevékenységet űző diákok az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak, amelynek az a következménye, hogy ha tanulmányaik alatt a

29 – Lásd a C-230/03. sz. Sedef-ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-157. o.) 34. pontját és a fenti 27. lábjegyzetben hivatkozott Tetik-ügyben hozott ítélet 21. pontját.

6. cikk (1) bekezdésének feltételeit betartva dolgoztak, a 6. cikk (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése értelmében négy év rendes foglalkoztatást követően szabadon jogosultak munkavállalásra az általuk választott bármely munkakörben.

72. A török diákoknak a tagállamokban tanulmányok folytatása érdekében való tartózkodása engedélyezéséhez kapcsolódó fő érdek az, hogy a fiatal török értelmiség képzése által biztosítsák „a török gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá [… javítsanak] a török lakosság foglalkoztatási szintjén és életkörülményein", amely fiatal értelmiség tanulmányai befejezését követően a megszerzett tudást és képességeket otthon hasznosítja, és továbbadja a gazdaság, a kutatás és az oktatás területén, és így azokat beviszi a török társadalomba.

73. A társulási megállapodás Szerződő Feleinek közös céljával ellentétes lenne, ha a határozat 6. cikkének értelmezésekor e rendelkezés olyan értelmezését vennénk alapul, amely magában foglalja a tanulmányaikat mellékkeresettel finanszírozó diákokat, akiknek így lehetővé tennék, hogy végül is – ami sok esetben igen vonzó – kevés akadály leküzdésével a fogadó államban maradjanak. Ha a szabályt így értelmezzük, félő, hogy sok török diák ahelyett, hogy visszatérne a származási országába, és megszerzett tudását ott alkalmazná, kihasználná azt a lehetőséget, hogy a fogadó államban maradjon munkavállalás céljából. Ezáltal veszélybe kerülne a társulási megállapodás azon célja, hogy gyorsítsa a török gazdaság fejlődését, valamint hozzájáruljon a török lakosság életkörülményeinek javításához.

74. A munkavállaló fogalmának értelmezését tekintve ezért nem vonható teljes mértékben párhuzam az EK 39. cikkben és az 1/80 határozat 6. cikkében szereplő fogalmak értelmezése között. Azon török állampolgárok, akik tanulmányok folytatása érdekében jönnek az egyik tagállamba, és akik számára a tanulmányok mellett – annak finanszírozására – engedélyezik a mellékfoglalkozás gyakorlását, nem tartoznak az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, még akkor sem, ha – melléktevékenységüket elkülönülten vizsgálva – rendelkeznek az EK 39. cikk értelmében vett munkavállalói tulajdonságokkal.

75. Ez az értelmezés ugyanakkor más szempontból is pozitív következményekkel jár, mind az érintett török diákok, mind a társulási megállapodás által összességében követett célok tekintetében. Mivel nincs szükség a diákok létszámának a munkaerőpiaci megfontolásokat alapul vevő esetleges korlátozására, több török diák számára nyílik lehetőség tanulmányok folytatására valamely tagállamban. Azon lehetőség, hogy a tanulmányok mellett nagyobb terjedelemben

dolgozhatnak, és így maguk finanszírozhatják tanulmányaikat a fogadó államban, azt is biztosítja, hogy nem csak a jómódú családi háttérrel rendelkező diákoknak van lehetőségük a tagállamokban folytatni tanulmányaikat.

76. A fenti következtetés nem áll ellentétben a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, amely szerint az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének keretei között lényegtelenek a tagállamok által megadott időbeni korlátozások vagy azok a munkavállaló által a beutazásakor megadott nyilatkozatok, hogy meghatározott időn belül ismét elhagyja az országot. A Bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a 6. cikk hatálya ki lenne téve a tagállamok önkényének, ha a 6. cikk alkalmazhatóságát befolyásolhatnák a fenti időkorlátozások illetve nyilatkozatok. A jelen helyzet azonban más, hiszen – amint azt a holland kormány helyesen előadta – a diákok tartózkodása *per definitionem* időben, a tanulmányok idejére, korlátozott, az időkorlátozás így semmilyen összefüggésben nem áll a 6. cikkben kifejtett időszakokkal.

77. A Bíróság azon döntései sem állnak ellentétben az itt képviselt értelmezéssel, amelyekben meghatározott esetek kapcsán kifejtette, hogy a tagállamok nem tagadhatják meg a munkavállalási és tartózkodási engedély meghosszabbítását azzal az indoklással, hogy a beutazást és a tartózkodást más okból, és nem munkavállalás céljából engedélyezték [30]. Hiszen a Bíróságnak ezen – a jelenlegitől különböző – esetekhez kapcsolt indoklásából nem olvasható ki olyan általános alapelv, miszerint kivétel nélkül figyelmen kívül kell hagyni az eredetileg adott beutazási és tartózkodási engedély célját. Ítélkezési gyakorlata által – miszerint az EK 39. cikkre vonatkozó alapelveket a *lehető legnagyobb mértékben* alkalmazni kell a határozat értelmezésére – a Bíróság sokkal inkább éppen azt juttatta kifejezésre, hogy a sematikus általánosítás helyett az egyedi helyzetet kell figyelembe venni.

78. Az egyik olyan ügyben például, amelyben határozat született, olyan török munkavállalóról volt szó, akinek azért engedélyezték az egyik tagállamba történő beutazást és a munkavállalást, hogy ott török munkáltatójának anyavállalatánál szakmai tapasztalatot gyűjtsön. [31] A jelen helyzettől eltérően – ahol is a beutazás tanulmányok folytatása céljából történt – ott a munkavállaló tehát kereső tevékenység folytatása érdekében utazott be, így pusztán azon kérdésről kellett dönteni, hogy mekkora jelentősége van a munkavállalás tekintetében a motivációnak. A Bíróság nem tulajdonított jelentőséget az első munkavállalás motivációjának, ám ez a határozat nem nyújt segítséget a jelen tényállás tekintetében.

30 – Lásd a fenti 18. lábjegyzetben hivatkozott Günaydin-ügyben 1997. szeptember 30-án hozott ítélet 52. pontját, a fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott Kus-ügyben hozott ítélet 52. pontját és a fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Kurz-ügyben hozott ítélet 56. pontját.

31 – A fenti 18. lábjegyzetben hivatkozott Günaydin-ügyben hozott ítélet.

79. Egy másik esetben a török állampolgárnak házasságkötés céljából engedélyezték a beutazást, aki a válás után a tartózkodási és munkavállalási engedélye meghosszabbítását kérte.[32] Habár a Bíróság ezen ügyben megállapította, hogy a meghosszabbítás nem utasítható el arra való hivatkozással, hogy a beutazást más okból, és nem munkavállalás céljából engedélyezték, a jelen ügy tekintetében ez a határozat sem nyújt segítséget. Hiszen a házasságkötés céljából történő beutazás már csak azért sem hasonlítható össze a tanulmányok folytatása érdekében történő beutazással, mert a házasságkötés céljából történő beutazás, *per definitionem,* nem időben korlátozott, hanem sokkal inkább állandó tartózkodásra irányul, és olyan bizalom származik belőle, amelyet védelemben kell részesíteni. A házasságkötés céljából történő beutazás tehát nem összehasonlítható a tanulmányok felvétele céljából történő beutazással, ezért a 6. cikk tekintetében nem kell egyenlő elbánást biztosítani ezeknek.

80. Végül, a Kurz-ügyben a beutazást gáz- és vízvezetékszerelő képzés elvégzése érdekében engedélyezték.[33] Csak első pillantásra tűnik úgy, hogy ez az eset hasonlít a tanulmányok folytatása érdekében történő beutazáshoz, mivel mindkét esetben képzési célból történő beutazásról van szó. A két képzési forma közötti döntő különbség azonban a tartózkodás meghosszabbításáról való döntés illetve az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének alkalmazása tekintetében az – és ez indokolja a két eredeti beutazási cél eltérő fontosságát –, hogy a szakképzés nagyon közel áll a gazdasági tevékenységhez, ami – különösen a széleskörű gyakorlati munka és a képzési jogviszony felépítése miatt – a szakképzést végül a munkavállalói évek egy stádiumaként tünteti fel: végül is a szakképzés érdekében történő beutazás a munkavállalás érdekében való beutazás. A 6. cikkbe történő besorolás tekintetében tehát ez az ügy sem hasonlít a tanulmányok végzése céljából történő beutazásra.

81. Nem következik eltérő eredmény a Bíróság Eroglu-ügyben hozott ítéletéből sem,[34] amelynek tárgya az 1/80 határozat 7. cikkének (2) bekezdése által biztosított tartózkodási jog. A 7. cikk (2) bekezdése a török munkavállalók fogadó államban szakképzést szerzett gyermekeinek jogot biztosít arra, hogy tartózkodási idejük hosszától függetlenül ugyanott minden állásajánlatra jelentkezhessenek, ha az egyik szülő legalább három évig rendes foglalkoztatásban állt. Habár a Bíróság ebben a döntésben kifejezetten megállapítja, e jog igénybevétele tekintetében nem lényeges, hogy az érintettnek milyen célból engedélyezték a beutazást és a tartózkodást, ez pusztán – helyesen – figyelembe veszi a 7. cikk (2) bekezdése illetve a társulási megállapodás által követett célt, nevezetesen azt, hogy a fogadó államban kereső tevékenységet folytató török munkavállalók családjának biztonságot, megbízhatóságot és stabilitást teremtsen. A 7. cikk

32 – A fenti 14. lábjegyzetben hozott Kus-ügyben hozott ítélet.

33 – A fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Kurz-ügyben hozott ítélet.

34 – A C-355/93. sz. Eroglu-ügyben 1994. október 5-én hozott ítélet (EBHT 1994., I-5113. o.).

(2) bekezdése így a török munkavállalók fogadó államban szakképesítést szerzett gyermekeire vonatkozó különleges helyzetet érinti. Ebben az összefüggésben nem lenne összeegyeztethető az éppen említett célokkal az, hogy a további tartózkodást csak azoknak engedélyeznék, akiknek az eredeti beutazási engedélyt a családegyesítés céljából biztosították, és azoknak nem, akiknek ezt tanulmányi célból biztosították. Nem áll fenn azonban hasonló érdek – amely miatt lényegtelen lenne a beutazás eredeti célja – az általános 6. cikk (1) bekezdése esetén. A Bíróságnak a 7. cikk (2) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata tehát nem ellentétes azzal, hogy a 6. cikk (1) bekezdésének keretei között a beutazás célját figyelembe vegyék.

2. Au pairek

82. Végezetül azt a kérdést kell megválaszolni, hogy az olyan beutazás esetén is teleologikus korlátozásnak kell-e bekövetkeznie az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdése munkavállaló-fogalmának tekintetében, amelynek célja au pairként való munkavállalás, ami, mint azt fent kifejtettem, egyes esetekben gyakran teljesíti az EK 39. cikk értelmében vett munkavállaló-fogalom feltételeit.

83. Nem látható azonban olyan indok, amely miatt el kellene térni az EK 39. cikk munkavállaló-fogalmának értelmezésétől, tekintettel a társulási megállapodás szövegére és céljára, nem úgy, mint a tanulmányok céljából történő beutazás esetén. Az au pair tevékenység sokkal inkább már önmagában kereső tevékenység. A Bíróság – mint már kifejtettem – a képzési jogviszonyra és az anyavállalatnál való külföldi szakmai tapasztalatgyűjtésre vonatkozó Kurz- és Günaydin-ügyekben hozott döntéseiben kifejtette, hogy a munkavállalásra vonatkozó meghatározott motiváció a 6. cikk keretei között nem befolyásolhatja a munkavállalóként való minősítést. Nem befolyásolja a munkavállalóként való minősítést az, hogy az au pairkénti tartózkodásnak kifejezetten a kulturális tapasztalatok gyűjtését és a nyelvtudás elmélyítést kell lehetővé tennie.

84. Attól sem kell félni, hogy esetleg a fenti minősítés által az au pair jogviszonyoknak az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének szabályozása által megkövetelt tagállami, legfeljebb egyéves időbeli korlátozás negatív hatással lehet a társulási megállapodás által célzott kulturális cserére. Hiszen az au pair gondolat alapkoncepciója értelmében az au pair tartózkodás rendszerint már egy évre korlátozott tartózkodás alatt eléri célját.

F – *Részeredmény*

85. Az a török állampolgár, aki tanulmányok folytatása céljából utazott be valamely tagállamba, és emellett tanulmányai finanszírozására munkát vállal, nem tartozik az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá. Az au pair tevékenység érdekében való beutazás azonban nem jelenti azt, hogy az érintett személy ne tartozna a 6. cikk (1) bekezdésének hatálya alá.

VI – Végkövetkeztetések

86. A fenti megállapításokra tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Court of Appealnek a következőképpen válaszoljon:

1. Az a török állampolgár, akinek valamely tagállamba történő beutazását au pairként engedélyezték, a rendes munkaerőpiachoz tartozik, és az EGK–Törökország Társulási Tanács 1/80 határozata 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik, ha valódi és tényleges tevékenységet végez valaki másnak, annak irányítása alatt, és ellenszolgáltatásként díjazásban részesül.

2. Az a török állampolgár, akinek valamely tagállamba történő beutazását a célból engedélyezték, hogy ezen országban tanulmányokat folytasson, és aki a tanulmányai mellett mellékfoglalkozást űz, nem tartozik az 1/80 határozat 6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá.